

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduriiibotosani@yahoo.com

izvorultamaduriiibotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

28 MAI 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 22 (694) † ANUL XIV

PUTEREA DREPTEI CREDINȚE

Bunul Dumnezeu ne-a făcut și ne face neconținut multe și mari daruri, încât viața fiecăruia este o ploaie neconținută de binefaceri primite de sus. Dar între toate darurile pe care Cel de sus ni le poate da, cel mai de preț este darul credinței. Credința creștină este un dar dumnezeiesc, în puterea căreia primim ca adevărate și ca adevăruri sigure tot ce ne-a descoperit Dumnezeu și ne învață Sfânta Biserică. Este un dar al lui Dumnezeu, fiindcă ea este rodul lucrării harului lui Dumnezeu, care ne luminează mintea, ne încălzește inima și ne mișcă voința ca să primim și să ținem cu toată convingerea drept adevăr neîndoielnic tot ceea ce Dumnezeu a descoperit în Sfânta Scriptură și ne învață Sfânta Biserică. Prin urmare se numește credincios acel suflet care crede cu tărie, fără cea mai mică îndoială, tot ceea ce spune Sfânta Scriptură și ceea ce învață Biserica creștină prin slujitorii săi. Obiectul material al credinței noastre sau ceea ce trebuie să credem este întregul tezaur de adevăruri pe care Dumnezeu le-a descoperit oamenilor prin patriarhi, prin prooroci și mai ales prin Iisus Hristos, Fiul Său, și prin Sfinții Săi Apostoli, adevăruri care privesc pe Dumnezeu și pe Iisus Hristos. Credem aici pe pământ ceea

ce vom vedea într-o zi în cer, lucru pe care Mântuitorul l-a rezumat atât de frumos în Sfânta Evanghelie: „Și aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, Dumnezeul cel adevărat și pe Iisus Hristos, pe care l-ai trimis” (Ioan 17, 3). Motivul pe care se bazează creștinul când crede, nu este evidența acestor adevăruri, căci ele de cele mai multe ori depășesc puterea de cunoaștere și posibilitatea de pătrundere a minții noastre omenești, ci este autoritatea cuvântului lui Dumnezeu. Credem, nu pentru că știm, credem nu pentru că înțelegem, ci credem pentru că ne-a spus-o Însuși Dumnezeu. Mântuitorul nostru Iisus Hristos a pus ca temelie a Bisericii Sale, a religiei Sale virtutea credinței, care este absolut necesară pentru cel ce vrea să-și mântuiască sufletul. Multe și mari sunt binecuvântările credinței. Credința este virtutea care-l unește pe credincios cu Dumnezeu. Prin ea ne împărtășim din viața și din gândirea lui Dumnezeu, așa încât lumina lui Dumnezeu devine lumina noastră, înțelepciunea lui Dumnezeu înțelepciunea noastră, viața Lui viața noastră. Credința este un izvor minunat de lumină care luminează pe credincios și-l face să cunoască multe adevăruri, pe care cu mintea proprie nu le-ar fi putut cunoaște niciodată, sau îl ajută să aprofundeze adevărurile cunoscute deja prin rațiune. Credința noastră în Dumnezeu să fie lumina gândurilor noastre, tăria convingerilor noastre, călăuză vieții noastre, iar Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pe care-l mărturisim prin credință că este Fiul lui Dumnezeu, să fie răsplata credinței noastre, în viața de aici și cea veșnică.

OAMENI ȘI FLORI

Sfânta Scriptură ne spune că Dumnezeu, în ziua a treia, a făcut iarba, pomii, tot ceea ce ține de vegetație, înțelegându-se aici și florile (Facere 1, 11-12). Raiul însuși, locul unde a fost lăsat să trăiască omul, este numit în Biblie grădină, zidită special de Dumnezeu pentru om în Eden, spre răsărit (Facere 2, 8), cu plante și flori plăcute la vedere și pomi cu roade bune de mâncat. Omul a căzut, a trebuit să părăsească Edenul, însă florile au rămas să-l însoțească în pribegia lui pe pământ, amintindu-i, prin frumusețea lor, de iubirea Creatorului, la vederea Cărui Chip se bucura în paradis. Privind florile, nu putem decât să învățăm de la ele cum să trăim împreună fără să ne facem rău unii altora. Atotputernicul a creat ceva atât de plăpând și l-a așezat pe Adam în grădina făcută de El ca făptura cuvântătoare să se minuneze de lucrarea Lui și să mulțumească pentru acest dar. Minunându-ne, am putea spune cu David: „Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat?” Culoarea și mirosul florilor ne fac semn, freacă în bătaia vântului și tresărirea lor la picăturile de ploaie sunt un îndemn la atenție și grijă. Pentru că ele „mărturisesc” despre Dumnezeu. În Predica de pe munte, Hristos îi îndeamnă pe oameni să fie asemenea florilor, asemenea crinilor câmpului, care nici nu se ostenește, nici nu torc, dar pe care Dumnezeu îi împodobește mai mult decât pe Împăratul Solomon în toată mărirea sa. Floarea mai are și un alt rost. Ea asigură înmulțirea oricărei plante. Din floare se formează fructele și semințele. Floarea înseamnă așadar viață. Dar și puritate. Floarea ne însoțește în toate împrejurările vieții. De la botez până la înmormântare. La naștere și la cununie. Floarea este simbolul prețuirii, al dragostei și prieteniei dintre dăruitor și dăruit. Trăind într-o lume zbuciumată, chinuită, floarea este un balsam pentru orice suflet rănit. Floarea poate reflecta trei aspecte: iubirea, bucuria și pacea. Floarea ne vorbește despre frumusețe, dar și despre trecerea timpului. Aceasta este misiunea florilor pe pământ, pentru om. Iubirea oamenilor pentru flori este indiciul sensibilității și chiar al sfințeniei. Floarea este ca un indicator pentru starea interioară a omului. Psihologic, florile nu anihilează emoțiile negative luptând direct împotriva lor, ci ajută la dezvoltarea stărilor pozitive. De altfel, aceasta este o lege universal valabilă, răul nu poate fi învins prin atacarea lui, ci prin înmulțirea binelui. Acțiunea florilor nu este, așadar, chimică sau farmacologică. Impactul emoțional al florilor este mental, atrăgând bucurie, sugerând o stare ca de rugăciune. Florile sunt, după oameni, cele mai gingașe făpturi. Orice floare ca să ajungă la maturitate are nevoie de soare și apă. Ele caută lumina asemenea sufletului însetat de Lumina-Hristos. Florile sunt întotdeauna generoase, ele se dăruiesc tuturor, oamenilor, insectelor, păsărilor. Oamenii nu sunt așa totdeauna, dar ei pot și nu este niciodată prea târziu să o facă.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care sunt păcatele de moarte?

Răspuns: Dacă toate păcatele se fac pricina morții sufletești, de vreme ce ne îndepărtează de Dumnezeu, Care este izvorul vieții, există opt păcate care conform Sfinților Părinți sunt prin excelență păcate de moarte. Este vorba despre păcatele care corespund și se datorează patimilor îmibuibării pânteceului, desfrânării, iubirii de arginți, tristeții mâniei, lenei, slavei deșarte și mândriei. Totuși, păcatele de moarte nu se limitează la acestea. Conform învățaturii Bisericii noastre, orice păcat pe care-l săvârșim după Botez și la o vârstă matură, încălcând conștiința și de bună voie, în chip vădit, porunca lui Dumnezeu, este de moarte. La un astfel de păcat se referă Sfântul Evanghelist Ioan când scrie: „Este păcat și de moarte ... orice nedreptate este păcat, dar este și păcat care nu este de moarte” (1 Ioan 5, 16-17). La ce fel de moarte se referă? Desigur că nu la cea trupească și trecătoare, ci la cea sufletească și veșnică, adică la pierderea împărăției lui Dumnezeu. Sfântul Apostol Pavel ne înștiințează: „Nu vă amăgiți: nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici malahienii, nici sodomiiții, nici furii, nici lacomii, nici bețivii, nici batjocoritorii, nici răpitorii, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6, 9-10).

Întrebare: Cum trebuie să înfrunte creștinul bolile?

Răspuns: Când vreo boală vine asupra creștinului, acesta trebuie înainte de toate să se înarmeze cu răbdare, smerenie și nădejde în Dumnezeu. El îngăduie toate bolile spre folosul sufletului nostru, ca să ne aducă la pocăință. Sfânta Scriptură spune: „În boala ta nu fi nebatător de seamă, ci te roagă Domnului și El te va tămădui. Depărtează păcatul și întinde mâinile spre faptele drepte și de tot păcatul curățește inima ta” (Isus Sirah 38, 9-10). În bolile noastre și mai ales în cele grave și de lungă durată, suntem datori să cerem ajutorul medicilor specialiști și să ascultăm de prescripțiile lor. „Cinstește pe doctor cu cinstea ce i se cuvine, că și pe el l-a făcut Domnul. Domnul a zidit din pământ leacurile și omul înțelept nu se va scârbi de ele” (Isus Sirah 38, 1, 4). Bolile noastre, în mod special cele mai grele și îndelungate, sunt însoțite de tulburarea inimii. Deci, inima noastră tulburată s-o supunem minții raționale, și pe aceasta din nou lui Dumnezeu. Tânguirea, supărarea și deznădejdea nu se potrivesc creștinului bolnav, care, din contră, atunci când suferă, se arată recunoscător și-L preamărește din toată inima pe Domnul. El știe că boala, precum și orice altă încercare sau mahnire, îi ajută la mântuire. Așadar, în patul suferinței să ne gândim la veșnicie, să cugetăm la greșelile noastre și să ne hotărâm statornic să ne îndreptăm. Dacă boala se înrăutățește într-atât, încât cel credincios să fie amenințat de moarte, atunci acesta este dator să-și pună în ordine toate treburile lui lumești. Să se împrietenească cu vrăjmașii săi, după aceea să despăgubească pe cât îi stă în putere pe cei pe care i-a nedreptățit și în cele din urmă să împartă legal averea care i-a rămas. Apoi să se îngrijească de curățirea sufletului său de păcat, prin pocăință, prin Spovedanie și împărtășanie. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 2 iunie	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 3 iunie	7 ⁰⁰ -9 ³⁰	Sfânta Liturghie Pomenirea morților (Moșii de vară)
	18 ⁰⁰	Vecernie cu litie la Biserica „Duminica Mare”
Duminică 4 iunie	7 ⁰⁰ - 11 ³⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Vecernia plecării genunchilor
	18 ⁰⁰	Slujbă la Biserica „Sf. Treime”

Putem cumpăra veșnicia?

Într-un oraș, trăia odată un om tare zgârcit. Toată viața n-a făcut altceva decât să strângă numai avere. Niciodată nu i-a fost milă de cineva sărman. Nu dădea ceva de pomană, nici în ruptul capului. O singură dată, într-o duminică, trecând prin fața unei biserici, i-a aruncat unui cerșetor doi bănuți, în rest, toată viața lui nu a dat nimic. Când preotul îl întâlnea și îl apostrofa, el răspundea mereu:

- Părinte, în lumea asta totul poate fi cumpărat. Cu siguranță că și în lumea cealaltă este la fel. Cu câte bogății am strâns eu, nu se poate să nu ajung în rai!

Oricâte sfaturi i-ar fi dat preotul, el nu voia să asculte. Azi așa, mâine așa, până când, într-o noapte, a avut un vis îngrozitor. Se făcea că murise și ajunsese la poarta Raiului, când, la intrare, Sfântul Petru l-a întreat:

- Bine, omule, ce-i cu tine aici?

- Sfinte Petre, aș vrea și eu să intru în rai.

- Dar crezi tu că poți?

- Sfinte Petre, dacă trebuie, eu plătesc. Am comori nenumărate ... și a început a căuta prin buzunar...

- Mai caută, mai caută, poate vei găsi totuși ceva!

Și într-adevăr, omul a găsit pe fundul unui buzunar doi bănuți - Aoleu, dar de ce n-am decât atât?! Pe Pământ aveam de mii de ori mai mulți. Aici de ce am ajuns doar cu doi bănuți?

- Ei, omule, l-a răspuns Sfântul Petru, când ajungi aici ai doar ceea ce ai dăruit în viață. Acestea sunt comorile pe care fiecare le strânge în cer. Cu ele poți într-adevăr să intri în rai, dar crezi că doi bănuți sunt de ajuns? În toată viața n-ai dăruit decât acești bani unui sărman om ce aștepta ajutorul tău în poarta unei biserici. Dacă în timpul vieții ai fi strâns mai multe comori cerești, poate ai fi intrat în Rai, dar așa...

Tocmai în acea clipă omul nostru s-a trezit din vis, speriat de tot. Din acea zi nu a mai fost la fel. Din acea zi a căutat să adune comori doar în cer. Erau atâția săraci ce aveau nevoie de ajutorul său...!

Pildă de viețuire creștină

Înainte de a muri, un rac bătrân oarecare, după ce l-a strâns în brațe pe fiul său, i-a spus o mare dorință a lui și anume că și-ar dori ca el, fiul său, să meargă înainte, ca toate viețuitoarele, explicându-i amănunțit cum să procedeze. La urmă l-a întrebat: „Ai înțeles, fiule?” „Da, tată, dar te rog arată-mi și dumneata cum să fac, măcar un pas-doi”. Ceea ce, lesne de bănuț, bătrânul n-a putut. În viața toți părinții își doresc din inimă ca odraslele lor să meargă înainte, să aibă succes în viață și să se realizeze, dar niciodată n-au fost capabili să fie pildă bună copiilor lor. Dacă noi nu vom fi capabili să fim pilde vii, exemple și modele pozitive celor din jurul nostru degeaba ne agităm și ne mahnim de nereușitele copiilor noștri, căci vina este doar a noastră. Dă-ne, Doamne, putere și voință să facem voia Ta cea sfântă și să predicăm în lume prin faptele noastre!

PAROH: Preot Ioan Alupoaei † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCPOST: RO32 BPOS 0700 6196 114 RON 01

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.